

Na križišču Vojkove ulice in podaljška Dimičeve ulice v smeri proti Žalam stoji prometni znak »slepa cesta«. Na prvi pogled podaljšek res ne vodi daleč, v resnici pa je že streljaj od križišča moč zaviti na levo, na makadamsko Dečkovo ulico in mimo šole Janeza Levca na Koželjevo ulico, ki nas pripelje na Tomačevsko cesto blizu gostilne Rubin. Znak, ki stoji pri semaforju bi moral stati pri odcepu Dečkove ulice; odveč pa je enak znak, ki stoji prav na koncu slepega podaljška Dimičeve ulice, kjer naprej po polju tudi ceste ni več. Na naši »borzi« odvečnih prometnih znakov imamo kar pestro ponudbo: slepa cesta (dva znaka); prehod ceste čez železniško progo brez zapornic; obvezna smer desno; otroci na cesti; omejitev hitrosti 40 km na uro; prepovedan promet v obeh smereh; ime Ljubljane.

ČE NI DISCIPLINE, JE NEVARNO

Steklina tudi za Bežigradom

Ne božajte potepuških psov in mačk – Obvezno: vrvice in nagobčnik

Steklina je prišla že do Ljubljane, saj so v Sloveniji s to nevarno boleznijo okužene naslednje občine: Bežigrad, Moste-Polje, Tolmin, Radovljica, Škofja Loka, Trzin, Kranj, Kamnik, Domžale, Zagorje ob Savi, Mozirje, Žalec, Velenje, Slovenj Gradec, Ravne na Koroškem, Radlje ob Dravi, Slovenske Konjice, Celje; Šentjur pri Celju, Šmarje pri Jelšah, Slo-

venska Bistrica in Murska Sobota.

Z zapisom o steklini vas ne bi radi preveč prestrašili. S to boleznijo živi namreč Evropa že približno 30 let; smrtnih primerov pa je bilo malo.

GOZDNA IN MESTNA STEKLINA

Po prenašalcih ločimo gozdno in mestno steklino. Prvo

prenašajo v glavnem lisice, drugo predvsem potepuški psi in mačke.

Kako preprečujemo steklino? Najpomembnejši ukrep je vsekakor preventivno cepjenje psov vsako leto in tudi cepjenje mačk, če je nevarno, da bi prišla v stik na primer z okuženo lisico. Če mačka ni cepljena živi pa na okuženem območju, potem mora ostati doma! Lastniki psov pa so dolžni pse voditi na sprehod na vrvi in z nagobčnikom, pred hišo pa morajo biti privezani! Vsem, ki se božanju tujih štirinožnih ljubljencev ne morejo upreti, priporočamo naj se temu odrečejo vsaj na okuženem območju.

Če boste šli v gozd in videli divje živali (predvsem lisice), ki so izgubile strah pred človekom in so prišle celo v vas ali mesto, potem jih pustite na miru. Divje živali se, če so zdrave, bojijo ljudi in lovijo samo ponoči. Če boste našli na divjo žival, ki se nenavadno obnaša, pa o njej takoj obvestite najbližjo veterinarsko inšpekcijo ali postajo milice, saj je najbolj verjetno, da je žival stekla.

30 TISOČ PSOVI V SLOVENIJI

Ali veste, da živi v Sloveniji 30 tisoč psov, torej ima štirinožnega prijatelja že skoraj

vsaka dvajseta družina? Mačk pa je veliko več, a nihče ne ve natanko, koliko. Da se ne boste stekline preveč ustrašili, naj vam povemo, da so ti, sicer tako prijetni družinski prijatelji, lahko tudi sicer nevarni. S pasjimi iztrebki se lahko prenašajo gliste, trakulje; mačka, ki zboli za toksoplazmo, povzroča splave pri ženskah. To bolezen prenaša z blatom. Za nameček pa je lepa kosmata kepica videti čisto zdrava.

Ko že govorimo o domačih hišnih živalih, pa še tole. Nihče jih ne preganja s tega sveta. Toda mar sodi velik pes v stanovanje? Prav gotovo ne! Mar ima lahko psa človek, ki po cel dan ostaja doma? Tudi ne! Pa ne samo to. V naseljih, ki jim pravimo betonska, že tako ni zelenih površin, ni igrišč, kamor bi zahajali otroci. In še tista, ki so, niso najboljše urejena, lastniki psov pa vodijo tja svoje lajajoče veselje še na potrebo. V Ameriki na primer morajo imeti lastniki psov, če gredo s štirinožnim prijateljem na sprehod, s seboj smetišnico, metlico ter vrečko, kamor spravijo pasji iztrebek, ki ga potem vržejo v najbližjo posodo za smeti. Kaj, če bi kaj takega »padlo v glavo« tudi našim mestnim možem in ženam?!

N. Ž.

Nadalj. s 1. strani

zato jim nakup enkrat na mesec zelo ustreza. Tako kupujejo vsak dan le mleko in kruh.

– Kupci vam očitajo, da je pred blagajnami vedno dolga vrsta.

»To ni res. Seveda pa je tam zares gneča vsak petek popoldan in vsako soboto dopoldan. Če bi se ljudje navadili kupovati na veliko tudi druge dni v tednu, bi se gneči izognili. Poudariti moram, da odpremo ob »kritičnih« urah vse blagajne.«

– Kaj pogrešate?

»Premalo smo povezani s potrošniškimi sveti krajevnih skupnosti. Naša trgovina bi bila lahko povezana z večimi, saj v njej nakupujemo, kot sem že rekla, domala vsi Bežigradčani, a tudi prebivalci drugih občin. Sploh pa bi moral nad vsako trgovino bdeti in biti z njo povezan vsaj svet potrošnikov iste krajevne skupnosti, kjer trgovina stoji. Trgovine in trgovci pač nismo zaradi sebe, ampak zaradi potrošnikov. Prav oni bi nas morali bolj opozorjati na to, če nabavimo dovolj različnega blaga, ki ga bi sami

radi kupovali pri nas. Menim, da tudi ne bi bilo napak, če bi bili ob delitvi stvari, ki jih je primanjkovalo, prisotni predstavniki potrošniških svetov. Tako bi odpadle govornice o prodaji »pod roko«.

O tem in še o marsičem sva se pogovarjali s Tončko Habičem. Koliko stanejo osnovna živila pa v prihodnji številki. Marsikdo med nami ne ve niti, koliko je treba odšteti za liter olja ali kruha!

NEVA ŽELEZNIK

V NAŠI MIRNI SOSESKI

Kdo kriči, kdo kriči?

Najprej naj s ponosom ugotovim, da smo mirna, tiha soska. Seveda pa slišimo in beremo vse vrste stvari, ki prihajajo, da druge ni tako. Ko na primer pada na TV kakšen gol, seveda ga dajo NAŠI, se marsikje odpre prava ognjena fronta. Streljajo, pokajo, da se tistih nekaj potepuških psov spusti v brezglavi beg proti centru, kjer je zatišje. Da, da – pištolo, petarde! Na srečo se to

dogaja bolj poredko – mislim tiste gole na TV. Pri nas pa nismo taki. Uporabljamo samo hladno orožje. Saj menda berete črne kronike...

Ampak tako na splošno je MIR. Posebno, če stanujete na vrhu, kjer prihaja do vas le gruljenje golobov na strehi. In tudi njihovo stopicanje se v kopalnici razločno sliši. Ob sobotah, nedeljah praznikih – takrat je drugače. Ob nemogoči nočnojutranci uri, ko so obmirovali še mački ob kantarh za smeti, vas lahko prebudi glas, ki ni ne pesem ne krik. Prestrašeno poslušate v temo in spet zaspite. Potem vas spet vrže pokonci krik, zdaj čisto razločen, kot bi se kdo drl na balkonu: »SUUZIII!«. Slišite odpiranje oken in zaspano, nebojevito zmerjanje.

Radovednost vas prisili, da še sami pogledate ven. Pred sosodnim blokom stoji fant. Nekoliko se maje in strmi navzgor, očitno v eno od nadstropij. Spet znani, pretresljivi: »SUZI!«. Iz pritličja stopi možakar v pidžami in se z vpjokom spusti v pogovor. Oni nekaj maha, potem zahtji. Pidžamar ga potreplja po rami in mu ponudi vrtni stol. Mladenič privleče iz žepa steklenico in oni se je ne brani. Ko se kobacate

nazaj pod rjuho, je v vas kanček zavisti.

Ob delovnih jutrih pa ves blok drhti. Zadnjič sem šel po stopnicah in videl spodaj na dvorišču soseda. Stal je pri avtu, parkiranem z enim kolesom na zelenici, z drugim na robu peskovnika. Strmel je navzgor, nemočno širil roke in vpil: »FAANIIII!«. Skozi okno se je prikazala glava, žena. »KAJ?«. »KLJUČII!«. Glava je izginila, skoz okno so prileteli ključi. »JE SAŠA TAM?«. To je bil ženin glas. »NE«. »KJE PA JE?«. »TUKAJ JE NI.« »SAAŠIIII!«. Spustil sem se po stopnicah in v presledku opazil punčko, ki je iz steklene stene dolbla svež kit in delala kroglice. Povsem se je zatopila v svoje opravilo. Za mano je že pridvela Fani in nadrla otroka. »Zakaj si pa tiho? A nimaš jezika?«. »SAAŠIIII!«. To je bil spet mož tam spodaj.

»Bodi že tiho, kaj pa tako kričiš!« mu je zavpila čez ograjo.

»Kdo kriči? Ah, saj tako vsi kričijo. Dajmo, spet bom zamudil!«

Drugače pa je v našem naselju MIR, ne pa tako, kot ponekod drugje. Kaj je zdaj to na hodniku? Kdo kriči?

BINE SOSESKI

Krajevna skupnost gluha?

Zvone Bolta, član kulturno prosvetnega društva Šentjakob, nam piše

Letošnjo gledališko sezono je v našem društvu prej zažvelelo kot navadno. Zbrali smo se v začetku septembra in smo pripravili še eno, to je dvajseto, reprizo satire Ptice selivke. Uprizorili smo jo v Zagrebu. Zatem smo se lotili nove gledališke predstave. Režijo smo zaupali Romanu Novelliju, ki je naš gost že četrto leto. Zanimanje za ljubiteljsko gledališko dejavnost med mladimi se je to jesen zelo povečala. Za pomoč smo zaprosili Daretu Ulago in smo se odločili za študijo še ene predstave. Pripravili pa smo že proslavo ob dnevu republike v režiji Vesne

Varga, Mojca Zajc pa pripravila recital za slovenski kulturni praznik.

Vse predstave so teamsko delo nas vseh in je vanje vloženo veliko prostega časa vsakega posameznika. Zato so tem bolj neprijetni problemi, ki se jim zaenkrat še ne moremo izogniti. Radi bi pomoč krajevne skupnosti, a imajo za nas veliko premalo posluha. Ovira-

jo nam celo vaje, ker organizirajo v času naših vaj v dvorani svoje prireditve (predavanja, dedek Mrz) brez predhodnih skupnih dogovorov ali obvestil. Tarejo nas tudi finančne težave. Letos ne moremo izboljšati niti tehnične opreme, čeprav nujno potrebujemo vsaj še nekaj stvari. Dogovori in sestanki z Zvezo kulturnih organizacij Ljubljana-Bežigrad namreč v tej smeri niso obrodili nobenih vidnih pozitivnih rezultatov.

Kljub vsemu smo mi pripravljeni delati in odločeni iti naprej.

BUZZOLLINIJEVE HIŠE NI VEČ

Pred novim letom so delavci Geološkega zavoda spustili v zrak poslopje s hišno številko Titova cesta 201, kjer je imela prostore krajevna skupnost Stožice. V tej veliki hiši je bila seveda tudi kopica strank. Vse so preselili v nova stanovanja, druge prostore je dobila tudi krajevna skupnost. Ruševine, ki jih vidimo na sliki, so delavci že odstranili. Teren je zravnan in pričakuje, da bodo začeli kopati kanal za novo obvozno cesto. Krajevna skupnost Stožice se ni preselila daleč: zdaj so v leseni hišici, na desni strani Titove ceste gledano proti Ježici, ob gradbišču nove obvozne ceste. Naslov in telefon številko so obdržali: Titova 201, 342-883. Tudi knjižnica dela v teh prostorih (ob četrtnih).

»Če ti je toliko do vzdušja velikih počitniških centrov, skočim po cenik v sosednji hotel!«

Čisto resnična, toda žalostna iz ene naših krajevnih skupnosti:

– Poglej, poglej, pa ne, da sem tu že bil!

Leta 1971 je časopis prejel PRIZNANJE OSVOBODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA, leta 1980 pa NAGRADO IN PRIZNANJE OBČINE BEŽIGRAD

Izhaja vsakih 14 dni

ZBOR OBČANOV

GLASILO SZDL LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Ustanovitelj in izdajatelj: Občinska konferenca Socialistične zveze delovnega ljudstva Ljubljana-Bežigrad – Izdajateljski svet: Marjan Anžur, Stane Bertonec, Vladimir Dokli (podpredsednik), Branko Dobravc, Stane Droljc, Vlado Gerbec, Vili Guček, Boris Honzek, Stane Koman, Branko Mihelčič, Franc Mlinar, Lojze Novak, Joško Pirnar, Miloš Polič, Janez Snoj, Zvone Sotlar, Martina Vučemilo in Bojan Zavašnik (predsednik). – Ureja uredniški odbor: Izток Ausec, Vlado Beznik, Danilo Besednjak, Tadej Bratok, Stane Droljc (pomočnik odg. urednika), Rudi Izgoršek (tehnični urednik), Eda Komavli, Joško Pirnar (glavni urednik), Janez Snoj (odgovorni urednik), Ivan Sučur in Neva Železnik – Telefon uredništva 314-745 in n. c. 340-461 interno 357 – Rokopise in slike pošiljajte na naslov: »Zbor občanov«, 61000 Ljubljana, Linhartova 13 – Uprava: Linhartova 13, telefon 314-745 in n. c. 340-461 interno 323; vodja uprave: Martina Vučemilo – Tekoči račun pri SDK Ljubljana: Občinska konferenca SZDL Ljubljana-Bežigrad 50102-678-50085 – Časopis dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in vse delovne organizacije v bežigradski občini – Rokopisov in fotografij ne vračamo – Tiska ČGP Delo – tisk Tisk časopisov in revij, Ljubljana, Likozarjeva 1 – Naklada: 27.300 izvodov